

РЕШЕНИЕ

№ 6464

гр. София, 31.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 14.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **5463** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.26, ал.11 от Закона за чужденците в Република България, вр. чл.145 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на Ю. М., гражданин на С., [дата на раждане] чрез адвокат В. У., АК- Б., срещу Отказ № 5364р-7263/25.03.2023 за предоставяне на постоянно пребиваване в Р България, издаден от Директора на Дирекция „Миграция“ към МВР на основание чл.26 ал.1 вр. чл.10 ал.1 т.23 от ЗЧРБ.

Жалбоподателят визира незаконосъобразност на оспорения отказ като неправилен и незаконосъобразен. Счита, че няма задължение да живее постоянно на този адрес, който е посочил в заявлението за кандидатстване. Същото, според жалбата, се отнася и за данните в декларацията, попълнена от собственика на имота. В жалбата са изложени аргументи за това, че не са представени неверни данни, тъй като Ю. М. не твърди, че живее на посочения адрес, а го е декларирал като адрес в България. Счита, че е налице и несъответствие с целта на закона и административният орган при издаването на отказа не е съобразил принципа на съразмерност, тъй като не е направил преценка на степента на засягане на правата на жалбоподателя. По изложените съображения моли да бъде отменен отказа, като претендира направените по делото разноски.

Ответникът - Директора на Дирекция „Миграция“, чрез процесуалния си

представител, изразява становище за неоснователност на жалбата, като твърди, че е извършена проверка на място, която е установила, че Ю. М. не пребивава на адреса и собственикът на имота е предоставял такива декларации за поне осем чужденци и е заявил, че това е проформа и никога чужденицът не е живял на посочения в декларацията адрес. Относно представения трудов договор твърди, че дружеството „ДАС Хаусбау“ ЕООД е назначило множество чужди граждани на работа формално и контролните органи въобще не установяват адрес на дружеството-то няма нито административен, нито друг адрес, на който да осъществява дейност, нито чужденци, които да полагат труд. Отделно от това се сочи, че чужденецът е влязъл в страната за един ден и това категорично доказва, че той не се е установил на територията на страната, не полага труд и не живее на адреса, посочен в заявлението. В тази връзка счита изводите на административния орган, че лицето е представило неверни данни, за обосновани и моли за потвърждаване на отказа. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена не изпраща представител.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Административното производство е започнало по Заявление на Ю. М. от 30.11.2022г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в Република България на основание чл.25, ал.1, т.1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/. Към заявлението са приложени: копие от паспорта на Ю. М., извлечение от акт за раждане, справка от Изпълнителната агенция за българите в чужбина, свидетелство за съдимост от Р С., нотариално заверена на 14.11.2022г. декларация от Д. А. П., че притежава собствено жилище, находящо се в [населено място], [улица] ет.2, което ще предостави на Ю. М. по време на пребиваването му в РБългария и е съгласна лицето да бъде адресно регистрирано на посочения адрес, както и трудов договор №21/29.11.2022 между „ДАС Хаусбау“ ЕООД и Ю. М., с място на работа [населено място] на длъжност „технически изпълнител“ на пълно работно време.

В хода на административното производство за преценка за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Р България е извършена проверка на 24.01.2023, при която е установено, че жилището в [населено място], [улица] ет.2 не се обитава от Ю. М., като е снето обяснение от собственика на имота- Д. П. и тя е заявила, че е сключила договор с жалбоподателя и още седем чужденци, но Ю. М. никога не се пребивавал на адреса, а договорът за наем е формален- за осигуряване на адрес на чуждците. От извършените проверки в АИС БДС и ЕРЧ е установено, че в посочения имот в [населено място] са регистрирани 12 бр. чужденци и 1 бр. Български гражданин. Отделно от това е направена проверка в АИС „Граничен контрол“, чрез която се установява, че Ю. М. е непуснал територията на РБългария на 30.11.2022г., непосредствено след подаване на заявлението за препостоянно пребиваване и няма последващи влизания на територията на страната-л.40.

По преписката е приложено и становище на ДАНС от 20.12.2022г., видно от което ДАНС не разполага с данни, които да дават основание да се предполага, че Ю. М. представлява заплаха за националната сигурност и не възразява да получи разрешение за постоянно пребиваване в Р България.

Въз основа на събраните доказателства и след направен анализ на същите Директорът на дирекция „Миграция“ – МВР е издал Отказ № 5364р-7263/25.03.2023г., с който е

отказано предоставяне на право на постоянно пребиваване в Р България на основание чл.26 ал.1 вр. чл.10 ал.1 т.23 от ЗЧРБ, предмет на оспорване в настоящото производство.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав на Административен съд София-град прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл.147, ал.1 от АПК, срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган – Директора на дирекция „Миграция” – МВР, съобразно разпоредбата на чл. 25, ал. 3 от ЗЧРБ.

Заповедта е мотивирана от фактическа и правна страна по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 АПК – отказ по чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.23, предл.2 от ЗЧРБ – чужденецът е декларирал неверни данни. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл.

Предвид гореизложеното в случая спорът между страните е материалноправен – относно приложението на основанието по чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ.

Като мотиви за издаването на обжалвания административен акт, е посочено, че след извършената проверка на декларирания адрес на пребиваване е установено, чужденецът не пребивава на този адрес, поради което е декларирал неверни данни. Отделно от това в мотивите на отказа се сочи, че чужденецът е пребивавал само един ден на територията на РБългария- в преидао 29-30.11.2022г. и следователно няма как да пребивава нито на посочения в заявлението адрес, нито да изпълнява сулжебните си задължения по сключения трудов договор с „ДАС Хаусбау“ ЕООД с месторабота [населено място].

Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ, отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26. На основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

В конкретния случай е безспорно, че Ю. М. е посочил в подаденото заявление, че ще пребивава на адрес – [населено място], [улица] ет.2, като е представил и нотариално заверена декларация от собственика на апартамента – Д. П., че е съгласна М. да бъде адресно регистриран в жилището, находящо се на горепосочения адрес.

Съвкупната преценка на установените по делото факти и обстоятелства потвърждават тезата на административния орган за използвани от кандидата неверни данни при подаване на заявление за предоставяне на право на постоянно пребиваване. Неоснователна е защитната теза на жалбоподателя, че отказът се основава единствено на ненамирането му на декларирания адрес за пребиваване в България. Не е спорно, че в подаденото заявление и приложена декларация на собственика с нотариална заверка на подписа, е посочено, че чужденецът ще бъде адресно регистриран в [населено място], [улица] ет.2. При извършената проверка на адреса, служители на Дирекция „Миграция“ са установили, че никой не живее на посочения адрес.

Действително няма легална дефиниция на „пребиваване“ и не е житейски логично

чужденецът да пребивава постоянно в България, но при евентуалното му ненамиране на адреса, собственикът на имота би установил факта на реално фактическо пребиваване в друг период, различен от проверката. Обясненията на собственика на имота са в подкрепа на установеното по време на проверките, като Д. П. е заявила, че е сключила договор с Ю. М., но сръбския гражданин никога не е живял в къщата на П. в [населено място].

Обоснована е тезата на административния орган, че чужд гражданин, подал заявление за постоянно пребиваване в Република България и сключил трудов договор, следва да предприеме реални фактически действия по уреждане на постоянното си пребиваване в страната ни, което да му предостави възможност за живее и изпълнява трудови функции. Съвкупната преценка на събраните по делото доказателства не указва на такова намерение.

Видно е, че както декларирания адрес, така и представеният трудов договор само формално доказват присъствието на чужденеца на територията на страната, като същите безспорно представляват неверни данни по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ.

По изложените съображения и като е достигнал до извод за наличие на основание по чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ, административният орган е постановил оспорения отказ при правилно приложение на закона.

Общите разпоредби на чл.6, ал.1-5 от АПК уреждат принципа на съразмерност, като дават правна уредба на противоречието на между частен и обществен интерес. Съотношението между общ и частен интерес е уредено в чл.6, ал.2 АПК, а именно административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. ЗЧРБ урежда условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, като по силата на чл. 4 от ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред, да са лоялни към българската държава и да не уронват престижа и достойнството на българския народ. Декларирането на неверни данни относно възможността за реално пребиваване в Република България не съответства на правовия ред и възпрепятства упражняването на правомощията на службите за административен контрол на чужденците в РБ. Използването от тези служби правно основание за отказ за правото на постоянно пребиваване е в съответствие с целта на специалния закон (ЗЧРБ). Липсват данни за засягане на права и законни интереси на чуждия гражданин в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на законовата цел при невъзможност за налагане на друга, по-лека мярка. По изложените съображения са неоснователни доводите на жалбоподателя за несъответствие на отказа със законовата цел по смисъла на чл.146, т.5 от АПК.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

При този изход на спора, следва жалбоподателят да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение, 21-ви състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Ю. М., гражданин на С., [дата на раждане] чрез адвокат В. У., АК- Б., срещу Отказ № 5364р-7263/25.03.2023 за предоставяне на постоянно пребиваване в Р България, издаден от Директора на Дирекция „Миграция“ към МВР на основание чл.26 ал.1 вр. чл.10 ал.1 т.23 от ЗЧРБ.

ОСЪЖДА Ю. М., гражданин на С., [дата на раждане] , да заплати на Дирекция „Миграция“ – МВР, юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 (сто) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: